

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **J. Č.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2016, čj. KUKHK-6958/DS/2016/Kj, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen "správní orgán I. stupně" nebo „magistrát“) ze dne 25. 11. 2015, zn. P/2075/2015/OS1/Dvo, čj. MMHK/210730/2015, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení ustanovení § 18 odst. 4 a ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Přestupku se dopustil dne 25. 6. 2015 v 09:07 hodin

v katastru obce Vysoká nad Labem u čp. 494, na silnici č. III/29810 ve směru na obec Bukovina, když jako řidič řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Nissan, registrační značky 5E4 4883 a v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h mu byla naměřena rychlost 76 km/h, při zvážení možné odchylky silničního měřidla ± 3 km/h rychlost jízdy 73 km/h, čímž daný limit překročil o 23 km/h. Řidič opakovaně překročil rychlost jízdy dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců.

Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně písemností ze dne 27. 8. 2015 oznámil žalobci zahájení řízení a předvolal jej k ústnímu jednání na den 29. 9. 2015. Dne 22. 9. 2015 byla správnímu orgánu doručena omluva zástupce žalobce z jednání z důvodu předvolání k okresnímu soudu a plná moc, která byla zmocnitelem podepsána až na výzvu správního orgánu. Písemností ze dne 26. 10. 2015 byl žalobce předvolán k dalšímu ústnímu jednání na den 25. 11. 2015. Tento den proběhlo ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, avšak podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti byly splněny, neboť žalobce se, ač byl řádně a včas předvolán, k jednání nedostavil ani se neomluvil. V rámci ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisovém materiálu: spisovou dokumentací přestupku Policie ČR čj. KRPH-62404/PŘ-2015-050206 - tj. oznámení přestupku, úřední záznam, záznam o přestupku, ověřovací list č. 8012-OL-70258-14113/15 k silničnímu laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI s datem vydání 6. 10. 2014 a osvědčení č. 001/2011 DI HK pro policistu s číslem průkazu 311 817 o absolvování základního školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI, dále výpisem z evidenční karty řidiče na listu č. 13. Z provedeného dokazování dle žalovaného bez pochybností vyplynulo, že se žalobce dopustil předmětného přestupku.

V reakci na žádost žalobce o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, žalovaný v rozhodnutí uvedl, kdo je v předmětné věci je oprávněnou úřední osobou ve smyslu ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

K uložené sankci žalovaný konstatoval, že za předmětný přestupek se dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uloží pokuta od 2.500,- do 5.000,- Kč, přičemž odstavec 8 zmíněného ustanovení uvádí, že od uložení sankce podle odstavců 4 až 7 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. V daném případě proto nemohl správní orgán postupovat jinak, než jak mu ukládá zákon. Dle ustanovení § 125c odst. 5 se za předmětný přestupek uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců. V daném případě byla uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč a zákaz činnosti na dobu 2 měsíců. Sankce tedy byly uloženy v dolní polovině zákonného rozpětí. Správní orgán I. stupně při ukládání sankce přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce dopustil závažného přestupku, neboť překročil rychlost jízdy v obci o 23 km/h, což je téměř o polovinu zákonem stanoveného limitu.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Nesdělení informací o oprávněné úřední osobě

Žalobce namítá, že ač jeho zástupce v odvolání výslovně žalovaného požádal o sdělení, která úřední osoba bude ve věci rozhodovat, žalovaný této žádosti fakticky nevyhověl, neboť sdělil oprávněnou úřední osobu v meritorním rozhodnutí ve věci, nikoliv před vydáním rozhodnutí samého, jak žalobce z logiky věci požadoval. Tím mu bylo znemožněno využít právo namítat případnou podjatost oprávněné úřední osoby a žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu. Dává-li právní norma možnost zvážit vznesení námítky podjatosti úřední osoby, která bude ve věci rozhodovat, nutným předpokladem k využití tohoto práva pak je, aby bylo sděleno, kdo bude touto osobou. Dle žalobce žalovaný účelově nesdělil, která osoba bude ve věci oprávněna rozhodovat před tím, než vydal rozhodnutí, aby mu znemožnil namítnutí její podjatosti. V tomto postupu spatřuje žalobce důvod po zrušení rozhodnutí soudem, neboť žalobce po skončení řízení již nemůže namítat podjatost osoby, která o odvolání rozhodovala. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 7 A 192/2000-76.

Absence posouzení formy zavinění

Dále žalobce namítá, že úvahy obou správních orgánů o jeho zavinění jsou nedostatečné, a proto nepřezkoumatelné. Správní orgány se nezabývaly tím, v jaké formě zavinění měl žalobce v daném případě jednat, správní orgán I. stupně pouze opsal skutkový stav tak, jak vyplýval z úředních záznamů a ani žalovaný se ve svém rozhodnutí nezabýval tím, v jaké formě zavinění měl žalobce přestupek spáchat. Zavinění je přitom základním znakem přestupku, je proto vždy předmětem dokazování v řízení o přestupku. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1277/2013. Správní orgán I. stupně pak neuvedl ani zjištěný skutkový stav, na základě kterého vyvozuje zavinění, ani neodkázal na zákonné ustanovení, ze kterého by vyplývalo, že právě takové jednání naplňuje některou z forem zavinění. Žalobce odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014-41.

Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí I. stupně je nezákonné z důvodu, že z něj není zjevné, jakou formu zavinění vzal správní orgán za zjištěnou, když z jeho rozhodnutí se toliko podává, že žalobce naplnil materiální i formální stránku přestupku, a opsal ustanovení § 2 přestupkového zákona. V řízení o přestupku musí být zjištěna konkrétní forma zavinění, jinak není dostatečně zjištěn skutkový stav. K tomu žalobce odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009. Rovněž z absence specifikace formy zavinění a její konkrétní míry slze dovozovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost z toho důvodu, že v něm absentuje základní zákonná náležitost (tj. zavinění), jakož ani z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jak bylo rozhodnuto, když se z rozhodnutí nepodává, v jaké formě zavinění měl žalobce údajný přestupek spáchat. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76. V té souvislosti žalobce zastává názor, že rozhodnutí je vadné též proto, že jeho výrok neobsahuje právě formu zavinění. Forma zavinění tedy způsobuje jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť není dostatečně odůvodněno, zda jednání, ze kterého byl žalobce uznán vinným, bylo zaviněno (příp. v jaké formě bylo zaviněno), a tedy zda byl vůbec spáchán přestupek, jehož je zavinění esenciální náležitostí, a dále způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro

nesrozumitelnost výroku, neboť údaj o formě zavinění není z výroku rozhodnutí zřejmý.

Absence formy zavinění jakožto obligatorní části výroku rozhodnutí

Dále žalobce namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu je nezákonný pro rozpor s § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť ten jednoznačně stanoví, že obligatorní náležitostí výroku o vině z přestupku je i údaj o formě zavinění. Tento údaj však ve výroku rozhodnutí prvního stupně absentuje. Absence údaje o formě zavinění ve výroku rozhodnutí je přitom závažná, zamezuje žalobci v argumentaci, že přestupek nebyl spáchán v takovém zavinění, ze kterého vycházel správní orgán, neboť žalobci není z výroku rozhodnutí zřejmé, z jaké formy zavinění přestupku správní orgány ve svém rozhodování vycházely. Výrok rozhodnutí není za takových okolností dostatečně určitý. Byť žalobce nemůže jednoznačně predikovat, z jakého důvodu zákonodárce stanovil formu zavinění jako obligatorní náležitost výroku, nelze vůli zákonodárce ignorovat a správními rozhodnutími popírat. Žalobce zastává názor, že je na svých právech krácen, neboť z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán nedbalostně. Přitom za přestupek, ze kterého byl žalobce uznán vinným, se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče. Nelze vyloučit, že bodový systém bude upraven tak, že se body budou zaznamenávat jen za úmyslně spáchané přestupky, případně dojde ke snížení bodového postihu za přestupky nedbalostní. V tomto směru rozvedl své úvahy o možných dopadech takové budoucí změny.

Neuvedení bodového postihu jako sankce

Žalobce namítl, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z přestupku je spojen též bodový postih. To je dle jeho názoru v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přímo navázán na právní moc rozhodnutí správního orgánu o přestupku, a proto je, dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho žalobce dovodil, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69.

Nepřezkoumatelnost uložené sankce

Dále žalobce namítl, že pokud správní orgán nezjistil míru v zavinění v podrobnostech, které vyžaduje zákon, nemohl ani zákonně vyměřit sankci, neboť při výměře sankce vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když zavinění je dle § 12 odst. 1 přestupkového zákona okolností přestupku, kterou je správní orgán při výměře sankce povinen vždy zohlednit. Správní orgán učinil nepřezkoumatelný závěr, nepředložil žádné konkrétní přezkoumatelné úvahy, které by odpovídaly okolnostem požadovaných právě v tomto ustanovení. Správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 3.500,- Kč (zákonné rozpětí za spáchaný přestupek je 2.500,- až 5.000,- Kč) a zákaz řízení na dobu 2 měsíců (zákonné rozpětí je jeden až šest měsíců). Správní orgán nepředložil žádné úvahy o konkrétním jednání žalobce,

které by jej vedly k závěru, že mu uloží peněžitou sankci v polovině zákonného rozpětí, ale zákaz řízení ve výši jedné třetiny zákonného rozpětí.

Žalobce namítá i to, že samotné opakování přestupkového jednání bylo trestáno právě uložením sankce ve formě zákazu činnosti. Pokud tedy správní orgán uložil z tohoto důvodu i vyšší pokutu, porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Správní orgán pak dle žalobce nezjistil žádné objektivní důvody, pro které by bylo nutné uložit pokutu i zákaz řízení vyšší, než při samotné dolní hranici. Odůvodnění uložení zákazu činnosti v délce 2 měsíců tak, jak jej předložil správní orgán, je pak nepřezkoumatelné. Odůvodnění sankce tedy nelze považovat v souladu s požadavky na odůvodnění dle ustanovení § 12 přestupkového zákona. Je nedostatečné a absentuje zde jakákoli aplikace jednotlivých kritérií na konkrétní případ žalobce. Nelze seznat, jaké skutečnosti správní orgán podřadil pod jednotlivá kritéria a jaké závěry z nich vyvodil, proto se rozhodnutí stává v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Z judikatury Nejvyššího správního soudu v této souvislosti vyplývá, že „jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování“.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

a) nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně spočívající v tom, že správní orgán učinil tzv. souhrnné zjištění, kdy současně na základě všech provedených důkazů učinil paušální závěr o rozhodných skutečnostech, aniž uvedl, kterou konkrétní skutečnost zjišťoval z kterého důkazního prostředku. Správní orgán I. stupně vycházel toliko z oznámení přestupku z místa kontroly, úředního záznamu a fotografie z měření. Všechny tyto dokumenty jsou úředními záznamy, přičemž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 poskytuje úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci, nelze jej však považovat za důkazní prostředek. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné také proto, že z něj není zřejmé, jaké právně kvalifikační úvahy vedly žalovaného k tomu, aby nepřezkoumatelné rozhodnutí prvního stupně potvrdil. Pouze konstatoval, že „z provedeného dokazování bez pochybností vyplynulo, že se odvolatel dopustil předmětného přestupku“, což je tvrzením nepřezkoumatelným.

b) neprokázané místo spáchání

Dle žalobce jsou ve spise rozpory ohledně místa spáchání přestupku. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že žalobce „jel v katastru obce Vysoká nad Labem (u čp. 494), silnice č. III/29810, ve směru na obec Bukovina“. Obec Bukovina je však v ČR několik (Bukovina v okrese Blansko, Bukovina u Čisté v Libereckém kraji, obec Horní Bukovina v okrese Mladá Boleslav, atd.). Z výroku rozhodnutí však není zřejmé, o kterou z těchto obcí se v projednávaném případě jedná. O kterou Bukovinu se jedná, není uvedeno ani v odůvodnění rozsudku, proto je výrok rozhodnutí neurčitý. Dostatečná individualizace skutku ve výroku rozhodnutí je podstatná, neboť jen tak lze vyloučit možnou překážku věci rozsouzené rei iudicatae, popřípadě lze dostát právní zásadě ne bis in idem. V tomto směru žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73. Identifikace skutku přitom neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován, ale závěr o nezbytnosti úplné specifikace jiného

správního deliktu plně koresponduje i mezinárodním závazkům. Nadto je dle žalobce z fotografie zřejmé, že žalobce nemohl být změřen u domu čp. 494, neboť pozadí na fotografii z měření nekoresponduje s místem uvedeným v úředním záznamu dle fotografie, kterou pořídil z aplikace Google.maps. Fotografie z měření tedy neodpovídá ostatním úředním záznamům a nepodporuje závěr správních orgánů, že bylo vozidlo žalobce změřeno u domu čp. 494 v obci Vysoká nad Labem, jak mělo být údajně zjištěno a prokázáno.

c) neprokázaná totožnost řidiče

Žalobce namítá, že se nemohl dopustit přestupků, jež jsou mu kladeny za vinu, neboť v době spáchání přestupku byl mimo ČR. Vozidlo měl půjčené jeho kamarád J.P.. Žalobce proto navrhuje, aby byl J.P. vyslechnut jako svědek. Dle jeho názoru nebylo během řízení prokázáno, že by vozidlo řídil právě žalobce. Ze spisu je zřejmé, že řidič předložil toliko řidičský průkaz. Jakým způsobem policisté provedli ověření totožnosti, však během řízení zjištěno nebylo, je zde tedy vážná pochybnost o tom, zda byl přestupcem právě žalobce. Správní orgány se nezabývaly tím, jak vypadají fotografie žalobce na jeho řidičském průkazu, zda je na nich sám sobě podobný, jak moc jsou tyto kvalitní a zda z nich lze rozlišit držitele dokladů apod. Přitom je i z veřejných médií obecně známo, že se lidé prokazují ukradenými doklady. Během řízení pak nebylo prokázáno, jakým způsobem zasahující policisté usoudili, že je osoba, která řidičský průkaz předkládá, totožnou osobou, jaká je zobrazena na fotografii. Správní orgány při zjišťování osoby přestupce vycházely pouze z úředního záznamu, kde jsou uvedeny osobní údaje žalobce včetně čísla řidičského průkazu. K použitelnosti úředního záznamu jako důkazního prostředku žalobce zopakoval odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008. Má zato, že rozhodnutí bylo vydáno na základě úředních záznamů, které bez dalšího nelze považovat za dostačující důkazy, přičemž tyto ani nebyly vyhodnoceny správním orgánem prvního stupně ani žalovaným tak, jak předpokládá právní řád. Napadené rozhodnutí proto označil i z tohoto důvodu za nezákonné.

Nesprávně provedené měření rychlosti

Žalobce vyslovil pochybnost o správnosti provedeného měření, neboť je přesvědčen o tom, že maximální povolenou rychlost v obci nepřekročil a že musela být chyba v měřicím přístroji či v jeho obsluze. Vzhledem k tomu, že jako stanovené měřidlo bylo použito měřicí zařízení využívající laserovou technologii, konkrétně MicroDigiCam LTI, poukazuje žalobce na skutečnost, že přesnost těchto zařízení je v zahraničí zpochybňována, přičemž například ve Velké Británii, USA a Austrálii jsou výstupy z těchto zařízení častým předmětem soudního přezkumu a soudy opakovaně vyslovily svoje pochybnosti o použitelnosti výstupu z lidarů jako důkazu před soudem. Přesnost lidarových zařízení byla opakovaně předmětem zkoumání také v britských médiích a o problému vznikl například dokument televizní stanice BBC (volně dostupný na internetu), z něhož vyplynulo, že stacionárnímu vozidlu byla tímto zařízením zaznamenána rychlost 6 mil/hod. Takový výsledek měření je přitom možný díky tzv. slip effectu, který nastane, pokud se se zařízením v kritickém momentu měření pohne. K tomu dále provedl příklad výpočtu tzv. slip effectu a navrhl provést jako důkaz dokument BBC a zprávu Daily Mail, ze kterých vyplývá, že přesnost lidarových zařízení je sporná. Dále žalobce navrhl opatření znaleckého posudku, kterým bude prokázáno, že v projednávaném případě nedošlo ke vzniku slip effectu,

který by měl vliv na výši změřených rychlostí. Žalobce navrhl provést i vyšetřovací pokus s předmětným lidarovým měřícím zařízením, za přítomnosti osoby vyškolené k jeho použití, při kterém budou provedeny testy popisované v citovaném dokumentu BBC, čímž bude prokázáno, že ani toto předmětné měřící zařízení není schopno slip effect zaznamenat a ukončit měření jako chybné.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Doplnil, že žalobce v odvolání žádal správní orgán o zaslání kopie spisu a o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Správní orgán I. stupně vyzval zástupce žalobce k doplnění náležitostí odvolání ve lhůtě 5 dnů, to však nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. Žalobce tedy neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody. K námitce týkající se zavinění, žalovaný uvedl, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění, dopadá na řízení o přestupku zahájená až po novele zákona o přestupcích účinné od 1. 10. 2015. K bodovému ohodnocení za přestupek uvedl, že není sankcí, která se uvádí ve výroku rozhodnutí. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezájatě, že posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

Při jednání soudu konaném dne 28. 3. 2016 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích. Zástupce žalobce k uplatněným žalobním bodům doplnil další, a to že výrok rozhodnutí trpí zásadní vadou, neboť rozhodnutí o potrestání v posledních 12 měsících mělo být uvedeno ve výroku rozhodnutí o přestupku a nikoliv v závěru popisu skutkového jednání rozhodnutí o přestupku. Zároveň měla být tato skutečnost zjištěna nikoliv pouze na základě výpisu z evidenční karty řidiče, ale na základě důkazu příslušným rozhodnutím založeným ve spise, tj. příslušným rozhodnutím o přestupku v posledních 12 měsících, neboť se nelze spoléhat na výpisy z evidencí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 25. 6. 2015 v 09:07 hodin v katastru obce Vysoká nad Labem u čp. 494, na silnici č. III/29810 ve směru na obec Bukovina, tím, že jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Nissan, registrační značky 5E4 4883, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, neboť jeho vozidlu byla naměřena rychlost 76 km/h, tj. po odečtu tolerance odchylky silničního měřidla rychlost jízdy 73 km/h, čímž překročil daný limit o 23 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíce a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce měl jako řidič opakovaně překročit rychlost jízdy dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání (nedatované), v němž pouze požádal správní orgán o zaslání kopii spisu, resp. jeho podstatných částí, a aby jej odvolací správní orgán před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat pro případnou námitku podjatosti této osoby. Ani na výzvu správního orgánu však žádné konkrétní odvolací námítky neuvedl. Žalovaný následně odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více nebo mimo obec o 30 km/hod. a více. Ustanovení § 18 téhož zákona ve svém odst. 4 stanoví, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se ve smyslu téhož § 125c odst. 4 písm. e) uloží pokuta od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč a dle jeho odst. 5 zákaz činnosti až do šesti měsíců.

Dle ustanovení § 12 přestupkového zákona se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Krajský soud předně konstatuje, že z výše uvedeného popisu průběhu řízení před správními orgány je zřejmé, že během celého správního řízení žalobce nevznášel vůbec žádné námítky, a to ani ke zjištěnému skutkovému stavu. Poprvé tak vznáší námítky až v řízení před soudem. K takové situaci, zejména pokud jde o zjištění skutkového stavu, se zásadním způsobem vyslovil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, v němž uvedl: „*Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.*

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní ... Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námítky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplnili, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkouvá odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkouvá jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu... Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.“

Z uvedeného tak vyplývá jednoznačný závěr, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Žalobce však byl v průběhu celého správního řízení zcela pasivní. Přes uvedené krajský soud k žalobním námitkám ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvádí následující.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která měla spočívat v tom, že správní orgán měl učinit tzv. souhrnné zjištění, když dle žalobce na základě všech provedených důkazů učinil paušální závěr o rozhodných skutečnostech, takovou vadu krajský soud neshledal. Argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí orgánu I. stupně, není provedena cestou tzv. souhrnných zjištění, neboť jsou konkretizovány podklady, z nichž správní orgány vycházely, i skutečnosti, které z konkrétních podkladů vyplývaly, důkazy jsou pak zhodnoceny. Nelze současně přehlédnout, že v daném případě šlo v zásadě o skutkově jednoduchý případ překročení rychlosti v obci. Správní orgán tedy nepřikročil ke zjednodušujícím či souhrnným zjištěním, posoudil skutkový i právní stav věci a dospěl k závěru, který krajský soud považuje za přezkoumatelný a dostatečně přesvědčivý.

Jestliže žalobce současně namítal, že zjištěné skutečnosti vyplývají pouze z úředního záznamu, který však nelze užít jako důkaz, nelze s takovým zjednodušujícím názorem souhlasit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37, ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 152/2014-30. V projednávané věci žalobce během správního řízení údaje zjištěné ze spisové dokumentace přestupku Policie ČR čj. KRPH-62404/PŘ-2015-050206, tj. oznámení přestupku, úředního záznamu, záznamu o přestupku, dále ověřovacího listu č. 8012-OL-70258-14113/15 k silničnímu laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI s datem vydání 6. 10. 2014 a osvědčení č. 001/2011 DI HK vůbec nezpochybňoval ani nijak nerozporoval.

Krajský soud neshledal ani namítané rozpory ohledně místa spáchání přestupku. Jestliže je místo přestupku ve výroku specifikováno „v katastru obce Vysoká nad Labem (u čp. 494), silnice č. III/29810, ve směru na obec Bukovina“, je místo dostatečně identifikovatelné a nevzbuzuje žádné pochybnosti, neboť je zcela srozumitelné, že šlo o přestupek spáchaný v obci Vysoká nad Labem, přičemž vozidlo jelo ve směru na sousední obec, a to Bukovinu nad Labem, která přímo sousedí s Vysokou nad Labem (což vyplývá z volně dostupné mapy na serveru www.mapy.cz). Bylo by samozřejmě pregnančnější uvést přesný název této obce, a to „Bukovina nad Labem“, avšak vzhledem k tomu, že po zmíněné silnici z Vysoké nad Labem lze jet pouze ve směru na Bukovinu nad Labem nebo v opačném směru na Hradec Králové (viz www.mapy.cz), nemůže dojít k žádné nejasnosti. Navíc směr jízdy vyjádřený slovy „na obec Bukovina nad Labem“ a „směr Bukovina n. L.“ byl uveden celým názvem této obce v úředním záznamu ze dne 25. 6. 2015 i v oznámení přestupku sepsaného téhož dne se žalobcem na místě samém, který jej také podepsal. Rozhodně tedy vyjádření místa, resp. směru jízdy vozidla, ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně nezavdává žádnou příčinu k záměně s obcí Bukovina v okrese Blansko, či v Libereckém kraji anebo v okrese Mladá Boleslav, jak příkladmo uvádí žalobce. Určení místa ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik dostatečně, aby k jeho záměně s jiným skutkem dojít nemohlo. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí prvostupňového orgánu je proto dostatečné a nezakládá jeho nezákonnost ani nepřezkoumatelnost. Na uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcem až k žalobě přiložená fotografie místa pořízená z Google.maps. Nejenže fotodokumentace slouží primárně k identifikaci měřeného vozidla a naměřené rychlosti a nemusí tak na ní být zaznamenány všechny detailní záběry okolí, ale navíc nemusí být pořízena „na metr přesně“ u objektu, který je pak jako nejbližší specifikován. Podstatné je, že k měření (a tedy k předmětnému přestupku překročení povolené rychlosti v obci) došlo v obci, přičemž žalobce netvrdí (ani nyní v žalobě), že k měření rychlosti došlo mimo obec Vysoká nad Labem. Ostatně v této obci byl zastaven a bylo s ním sepsáno oznámení přestupku, které podepsal, a v tomto formuláři, kde je přímo vyčleněna kolonka pro jeho vyjádření, nic neuvedl.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že v daném případě nebyla prokázána totožnost řidiče. Ze správního spisu totiž vyplývá, že po zastavení vozidla krátce po změření jeho rychlosti byl policejní hlídkou ztotožněn jako jeho řidič žalobce, a to jak z předloženého občanského, tak i řidičského průkazu (jejich čísla jsou zaznamenána v oznámení přestupku). Žalobce oznámení také podepsal, přičemž porovnání tohoto podpisu s jeho podpisem na jiných listinách (např. na plné moci ze dne 21. 9. 2015), žádné pochybnosti nevyvolává. Ani poté, co mu bylo zasláno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání ze dne 27. 8. 2015 neuváděl nic v tom smyslu, že by on řidičem vozidla nebyl. S takovým tvrzením přišel poprvé až v žalobě, tedy cca devět měsíců po spáchání přestupku, přestože by bylo lze očekávat, že takovou zcela zásadní skutečnost sdělí ihned po oznámení zahájení správního řízení. Ani po předvolání k ústnímu jednání nic takového neuvedl, naopak zvolil si pro správní řízení zastoupení a v komunikaci se správním orgánem I. stupně prostřednictvím tohoto zástupce se soustředil pouze na žádost o odročení jednání a následné podání blanketního odvolání. Je tedy zřejmé, že až do podání žaloby žalobce sám v pozici řidiče viněného z předmětného přestupkového jednání vystupoval.

Tuto námitku žalobce o nedostatečném prokázání totožnosti osoby řidiče proto považuje krajský soud za spekulativní a účelovou a za popsané situace by bylo další dokazování o této otázce zcela nadbytečné. Navíc se jeví argumentace žalobce i rozporná v tom směru, že ke své námitce o možné pochybnosti o osobě na fotografii na řidičském průkazu (kromě toho, že přehlédl, že předložen byl i občanský průkaz) uvádí jednak to, že vozidlo měl v době spáchání přestupku zapůjčené jeho kamarád, současně však i to, že je známo, že se lidé prokazují ukradenými doklady. Pokud žalobce zároveň namítal, že zjištěné skutečnosti o totožnosti řidiče vyplývají pouze z úředního záznamu, k otázce použitelnosti úředních záznamů se krajský soud vyjádřil již shora.

Nesprávně provedené měření rychlosti

Žalobce vyslovil v zásadě obecné pochybnosti o správnosti provedeného měření, má zato, že musela být chyba v měřicím přístroji či v jeho obsluze. Z provedeného dokazování před správním orgánem však žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření). Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce ± 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je tedy chybnost měření přístroje v zásadě objektivně vyloučena. Rychloměr byl obsluhován řádně proškoleným policistou, přičemž v případě nesprávného nastavení přístroje by přístroj rychlost nezměřil. Pokud měl žalobce nějaké pochybnosti o změřené rychlosti, měl žádat přešetření konkrétních skutečností již u správního orgánu. To však neučinil a teprve nyní předkládá tvrzení o možné nepřesnosti měřicího zařízení. Jeho pasivitu v průběhu celého správního řízení však nelze napravovat až v této fázi řízení před soudem. Krajský soud proto nevyhověl návrhu na opatření znaleckého posudku k prokázání, že v projednávaném případě nedošlo ke vzniku tzv. slip effectu, navíc šlo i pouze o tvrzení v hypotetické rovině, tj. že k tomu dojít může, pokud se se zařízením v kritickém momentu pohne.

Poukazuje-li žalobce na zahraniční rozsudky a v britských médiích zpracované dokumenty, jimiž se snaží podpořit svoji argumentaci, že lidarová zařízení nejsou

spolehlivá, nutno konstatovat, že laserový rychloměr MicroDigiCam LTI je pro používání v České republice schválen Českým metrologickým institutem. Rychloměr prošel schvalovacím procesem a na základě jeho výsledku získal Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C141-04. Rychloměr MicroDigiCam LTI je stanoveným měřidlem ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a soud nemůže hodnotit spolehlivost tohoto typu rychloměru. Z tohoto důvodu proto nevyhověl ani návrhu na provedení důkazů, kterými měla být ověřena spornost přesnosti měřicího přístroje (tj. dokumentem BBC, zprávou Daily Mail a vyšetřovacím pokusem).

Nesdělení informace o oprávněné úřední osobě

Ani námitka, že žalobci nebyla na jeho žádost poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě, úspěšná být nemohla. Žalobce podal blanketní odvolání, v němž požádal o toto sdělení. Správní orgán mu následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s poučením, že pokud vady nebudou odstraněny ve stanovené lhůtě, bude napadené rozhodnutí přezkoumáno odvolacím orgánem i bez doplněných náležitostí postupem dle § 89 odst. 2 správního řádu. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, avšak nikoliv takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Žalobce se dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením rozhodnutí žalovaného, tedy v průběhu správního řízení její podjatost namítat nemohl. Mohl tak však učinit ihned, jakmile se jméno oprávněné osoby dozvěděl, neboť není pravdou, že by po skončení řízení již námitku podjatosti vznášet nemohl. Tuto námitku by mohl mimo jiné uplatnit například i v žalobě proti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu. Pokud však namítal pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, to samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o tom, zda se dopustil shora uvedeného přestupku, nemá.

Absence posouzení formy zavinění a absence formy zavinění jakožto obligatorní části výroku rozhodnutí

Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích platí jako zásada, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačuje nedbalost, kdežto úmyslné zavinění je třeba pouze tam, kde to je výslovně stanoveno. V daném případě je nepochybné, že pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu stačí zavinění z nedbalosti, neboť toto ustanovení nestanoví výslovně opak. Správní orgán I. stupně na straně 3 rozhodnutí mimo jiné uvedl, že jednání obviněného je zákonem přímo za přestupek označeno ustanovením § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, že zájem společnosti, který byl jeho jednáním porušen je zřejmý - že se neřídil ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Na straně 4 rozhodnutí pak uvedl, že „správní orgán nepředpokládá, že byl přestupek spáchán úmyslně“.

Vzhledem k uvedenému nemohl prvostupňový správní orgán dospět k jinému závěru, než že žalobce naplnil subjektivní stránku skutkové podstaty projednávaného přestupku minimálně ve formě nedbalostní, byť tento poznatek není vyjádřen v textu rozhodnutí explicitně. Správnímu orgánu nutno vytknout, že se k této otázce měl

vyjádřit podrobněji, tento nedostatek však nečiní rozhodnutí nezákonným nebo nepřezkoumatelným, jak namítal žalobce.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný i z důvodu absence údaje o formě zavinění ve výroku rozhodnutí. Správní orgán I. stupně postupoval správně, když posoudil přestupek dle právní úpravy účinné v době jeho spáchání, kdy předmětné ustanovení zákona o přestupcích ještě neobsahovalo požadavek na uvedení formy zavinění. V odůvodnění, byť stroze, uvedl, že nepředpokládá, že byl přestupek spáchán úmyslně. Vzhledem k tomu, že nebylo nutné žalobci prokazovat míru, resp. formu zavinění, nelze proto namítat rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, který zakotvuje zásadu materiální pravdy, kdy „nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. Správní řád ukládá správnímu orgánu zjistit stav věci prostý důvodných pochybností. Při uplatňování zásady materiální pravdy je tedy správní orgán povinen zjistit ex offio stav věci prostý důvodných pochybností, což prvostupňový správní orgán učinil. Tato zásada je ve správním řádu korigována požadavkem procesní efektivity a ekonomie správního řízení, správní orgán by měl ve správním řízení postupovat k rozhodnutí nejsnazším způsobem, přitom však spolehlivě postačujícím ke zjištění objektivního stavu věci, která je předmětem takového řízení. Soud nemůže než konstatovat, že správní orgán I. stupně uvedeným požadavkům vyhověl, neboť dostatečně zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, jelikož žalobce se dopustil přestupku minimálně v nedbalostní formě a současně nebylo nutné prokazovat vážnější formu zavinění.

Neuvedení bodového postihu jako sankce

Námitku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích považuje krajský soud rovněž za nedůvodnou. Žalobce k povaze bodového záznamu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2016-69. Ten navazuje na usnesení stejného soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedené judikatury však nelze dle názoru krajského soudu dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu žalobcem uváděných judikátů neznamená, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích.

Nepřezkoumatelnost uložené sankce

Soud neakceptoval ani námitku, že je odůvodnění výměry sankce v prvoinstančním rozhodnutí nepřezkoumatelné. K této námitce poznamenává, že v rámci soudního přezkumu má být přezkoumáváno především rozhodnutí odvolacího orgánu, nikoliv rozhodnutí prvostupňové. Uvedenou námitku měl žalobce uplatnit v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, což neučinil.

Z rozhodnutí obou správních orgánů plyne, že žalobci byla za spáchaný přestupek uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč (při zákonném rozpětí 2.500,- Kč až 5.000,- Kč) a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců (při zákonném rozpětí od jednoho do šesti měsíců), tedy na horní hranici zákonného rozpětí. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen zabývat se při ukládání sankcí všemi hledisky, které zákon předpokládá, odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce.

Správní orgán I. stupně se odůvodněním uložených sankcí zabýval (byť velmi stručně) na straně 4 rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že se jednalo o opakované jednání, že překročená rychlost však nebyla v místech zvýšeného pohybu nezletilých či mladistvých osob (před školou nebo školkou), žalovaný ve svém rozhodnutí (rovněž na straně 4) doplnil, že se žalobce „dopustil závažného přestupku, neboť překročil rychlost jízdy o 23 km/hod., což je téměř o polovinu zákonem stanoveného limitu“. Je tedy zřejmé, že opakované jednání žalobce a výrazné překročení stanoveného limitu rychlosti bylo vyhodnoceno jako přitěžující okolnost. Naopak jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k místu, kde k překročení rychlosti došlo. Pokud platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní její výše dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V daném případě dle názoru krajského soudu rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená respektovaly a sankce, které byly uloženy v dolní třetině, resp. dolní polovině, zákonného rozpětí, v nepřiměřené výši nestanovily.

Krajský soud neshledal ani žalobcem namítané porušení zásady zákazu dvojího přičítání, ke kterému mělo dojít tím, že opakování přestupkového jednání bylo trestáno uložením sankce ve formě zákazu činnosti a současně uložením vyšší pokuty. Zásadu zákazu dvojího přičítání je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Zásada zákazu dvojího přičítání se tedy odvíjí od způsobu definování skutkové podstaty přestupku, nikoliv od druhů sankcí, které je možno za správní delikt uložit. Navíc správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlídl při hodnocení jeho osoby a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 3. května 2013, čj. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS). Správní orgán tak při posouzení osoby žalobce jako pachatele může z dříve spáchaných přestupků dovodit, že opakovaně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci a takovou skutečnost při výměře sankce zohlednit. Podle

Krajský soud uzavírá, že prvoinstanční správní orgán provedl dostatečné dokazování, přičemž o zjištěných skutečnostech nevznikly ve správním řízení žádné důvodné pochybnosti. Oznámení přestupku, záznam o přestupku, fotodokumentace, údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybňován, a to v daném případě nebyl. Nutno proto konstatovat, že bylo prokázáno, že žalobce řídil uvedeného dne motorové vozidlo vyšší než povolenou rychlostí a tím naplnil skutkovou podstatu projednávaného přestupku.

Dlužno dodat, že žalobní námitkou týkající se výroku rozhodnutí, kterou uplatnil žalobce až při jednání u soudu, se krajský soud zabývat nemohl, neboť byla uplatněna po zákonem stanovené lhůtě, přičemž nejde o námitku, ke které by soud musel přihlížet z úřední povinnosti.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 31. března 2017

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Renata Vašatová